

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

3/2007

7. února 2007

ročník 92

cena: 10 Kč

Příští číslo vyjde
21. února 2007

Z OBSAHU

* *Rozhovor s pastorem
Christopherem Obua
Ogwettou ze Súdánu*

* *K životnímu jubileu
doc. dr. Evy Melmukové*

Biblické poselství 70 dní před Velikonocemi

(mé slovo): Nevrátí se ke mně
s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci...

Iz 55,6-13

Z lidské strany nechť je víra v

Boha vždy plná dychtivých otázek a hledání. Dotazujte se na Hospodina, vyzývá Izaiáš, volejte ho, dokud je nablízku. A Ježíš později připomene - hleďte, prostě, tlučte. Tato činnost způsobí, že se otevrou oči a člověk může rozpoznat, že cesta, kterou zvolil pro svůj život, je možná krásná, ale nekončí dobře. A vrátí se k Bohu, který odpouští.

Od člověka, jeho hledání, ptaní a pokání, se obrací Izaiáš zpět k Bohu. Boží myšlení je jiné než myšlení lidské, Boží úmysly nejsou shodné s lidskými. Převyšují je tak, jako nebesa převyšují zemi. Je-li tomu tak, pak také platí, že se něco děje a bude dít! Tak jako se lijavec nebo sníh nevrací zpět do nebe, ale zavlažuje zemi, tak Boží

slovo. Nevrátí se s prázdnou! Vykoná zde na zemi to, co Bůh určí. A pak se zrodí prostor pro radost a pokoj, stromy v poli budou tleskat, místo plevelu vzejde myrta... Kdo má oči k vidění, viz.

Ano, Boží slovo se nevrací zpět s prázdnou. Příklad? Třeba kolik lidí věnuje svůj čas a své schopnosti, nejčastěji jako dobrovolníci, těm, kdo z nějakých důvodů zůstávají na okraji zájmu společnosti. A tak navštěvují nemocné, tvoří společenství těm, kdo žijí s postižením, nabízejí nezištnou pomoc drogově závislým, pracují v zařízeních, která nabízejí bezpečný domov hledajícím azyl, doprovází umírající, nabízejí pomocnou ruku pozůstalým...

Daniel Ženatý
farář ČCE v Pardubicích

Ohrožuje islám západní civilizaci?

Ve středu 8.11.2006 uspořádal evangelický sbor na Vinohradech diskusní večer na téma „Ohrožuje islám západní civilizaci?“ Nebývalý zájem posluchačů nejružnějšího věku, církevní příslušnosti a všelijakých jiných odlišností ukazoval, že to je téma pro nás velice živé – nejen zajímavé, ale i ožehavé.

Úvodní referáty přednesli tři řečníci: místní farář br. M. Zikmund (svůj příspěvek nám poskytl a rádi jej uveřejňujeme), Dan Drápal, který v umírněné, leč dobře zdůvodněné formě obhajoval svůj koncept virtuální zdi mezi islámem a západní civilizací; Odilo I. Štampach svým příspěvkem, poněkud omšele akademickým, zrovna nezaujal.

Následnou diskusi moderoval Petr Sláma.

Z příspěvku M. T. Zikmunda, vybíráme:

Naše debata nese název: „Ohrožuje islám západní civilizaci?“ Budeme se

pokoušet odpovídat na vztah islámu a Západu, a budeme odpovídat jako zástupci křesťanů, kteří žijí v západní civilizaci. Je mnoho Ježíšových vyznavačů na světě, kteří nežijí v západní civilizaci (např. křesťané v rozličných civilizačních okruzích Asie). Pro ně dnešní téma není zdaleka tak palčivé jako pro nás. Křesťané v Sýrii, v Indii nebo ve Vietnamu budou mít odlišný úhel pohledu na celou problematiku. Naši křesťanskou příslušnost k Západu proto zdůrazňuji jako nesa-mozřejmou. Křesťanství nestojí a nepadá s osudy západní civilizace. Víme přece, že křesťanská víra sama je alespoň v západní Evropě (neplatí to o USA) dávno na ústupu. O to je dnešní rozhovor náročnější, neboť si musíme být stále vědomi těchto distinkcí. ..

Jelikož mluvíme především o styku Západu a islámu, tak otázkou, která se nabízí, je vztah křesťanské víry a

současné západní civilizace. Dnes více než v předchozích periodách dějin Evropy si jsme vědomi toho, že křesťanství na Západě skomírá a že to svědčí o tom, že Západ sám se nachází v náboženské krizi. Z tohoto hlediska postupný příliv tisíců a statisíců muslimů do Evropy musí nutně vyvolat určitý otřes. Dosud zůstává otevřené, zda toto stýkání a potýkání islámu a Západu přivede dříve nebo později obě strany k nežádoucímu konfliktu, anebo spíše k vzájemnému ovlivnění.

Kdo bude na Západě vést s islámem dialog, nebudou-li to křesťané? Je vůbec na obzoru nějaký jiný partner? Ostatně pro muslimy jsou to právě křesťané, nepočítáme-li židy, kteří reprezentují zjevené náboženství a k nimž mají vyznavači Alláha chovat úctu. Muslimové však nacházejí křesťanství v Evropě v defenzívě. Křesťané často svým způsobem

Dokončení na str. 2

Synodní senior ČCE Joel Ruml při podpisu dokumentu Charta Oecumenica

ZAOSTŘENO NA BLÍZKO

Všímejte si věcí šlechetných!

Příkladů lidské malosti a nevraživosti máme v politice stále dost a dost. Jako křesťané jsme ale vyzýváni k tomu, abychom přemýšleli „o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoli je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu“ (Fp 4,8). Zkusme najít něco, co bylo pravdivé a čestné, a co ... pokud pochvalu nesklidilo, mohlo by ji sklidit teď.

Zmíním tři politiky. Ani s jedním se názorově neshoduji a u všech tří bychom jistě našli i nějaké věci negativní. Přesto je sluší vyzdvihnout.

Jedním z nich je Martin Bursík. Všiml jsem si, že při všech debatách vrací vždy téma k podstatě věci, ne k podružnostem. Neuchyluje se k „bonmotům“, které mají shodit protivníka, ačkoli dokáže být vtipný. Jako jeden z mála našich politiků dokáže skloubit schopnost kompromisu se zásadovými postoji.

Druhým je Vladimír Mlynář, který vlastně už politikem není. Nicméně média o něj opět projevíla zájem vzhledem k tomu, že byl odsouzen za něco, co vykonal jako politik. Ještě jsem se nesetkal s člověkem (ani s novinovým článkem), který by byl přesvědčen, že byl odsouzen spravedlivě. Co je na Mlynářovi šlechetného? Že nekňourá a nedělá ze sebe chudinku. Tam, kde by se jiní naštváli a začali ztrácet nervy, se chová jako gentleman, který je nad věcí, je rozhodnut nepropadnout sebelítosti, je schopen uznat chybu. Ať už jeho kauza dopadne jakkoli, jistě se zvedne a půjde dál.

Třetím z nich je Jiří Čunek. Nechválím ho za to, jak řešil romský problém. Pochvalu si ale zaslouží za promptní prohlášení, že sám žádá o zbavení imunity. Není sice jediný, rozhodně ale jde proti proudu. Kolik poslanců a senátorů se už za svou imunitu schovalo – i tam, kde šlo o banality! Škoda, že si média všimají (zdá se mi, spíše domnělých) poklesků, nikoli však činů šlechetných, které by se mohly stát příkladem ostatním.

My křesťané jsme ale vyzváni k tomu, abychom postupovali přesně opačně než bulvární tisk. Ten si všímá hlavně věcí nešlechetných, a jak jsem slyšel jednoho z bulvárních novinářů, když sr jich nedostává, musí si je vymyslet. My jsme povoláni, abychom si všímali věcí šlechetných, a je-li možno, abychom je vyzdvíhovali.

Dan Drápal

Na začátku

Deset zastavení nad prvními stránkami Bible

Pokračování z č. 2

IX.

„I začal Noé obdělávat půdu a vysadil vinici. Napil se pak vína, opil se a odkryl uprostřed stanu svého. Cham spatřil svého otce obnaženého a pověděl to venku oběma svým bratrům. Ale Šém a Jefet vzali plášť... a přikryli nahotu otce svého.“

1M 9,20-23

Stejně tak nyní Noé. I k němu zní Boží slovo: „Teď je čas vyjít z archy.“ A Noé teď bude znovu oběma nohama na zemi, bude pracovat, budo-vat, obětovat Hospodinu a dělat nové životní kopance, jak o tom vypráví poslední z příběhů Noé-

mová života. Než se ale k tomu poslednímu z Noémových příběhů dostaneme, věnujme chvíli pozornost ještě jedné, důležité myšlen-ce tohoto vyprávění. Teď, po potopě, uzavírá Pán Bůh s lidmi novou smlouvu.

„I řekl Bůh Noému i synům jeho: Hle, ustanovuji smlouvu svou s vámi.“ Je to zvláštní smlouva. Je to vlastně zas znovu nabídnutá Boží milost. Ten, který měl moc a právo nadiktovat tvrdé příkazy, přísné podmínky příměří, ustanovuje svou novou smlou-vu znovu především na základě své lásky. Tu smlouvu, z níž dýchá láska a nejlepší záměr, nejlepší Boží před-porozumění pro člověka, teď Pán

Bůh potvrzuje znamením smíření: „Když se ukáže duha, rozpomenu se na smlouvu svou mezi mnou a vámi i veškerým živým tvorem na zemi.“

Duha je Božím zaslíbením a závazkem, navzdory nespolehlivosti lidské, že Bůh už nikdy nezhubí všechno živé na zemi. A to je veliké, zas tak zásadní Boží stanovisko: už nikdy nezhubím! To znamená: Pán Bůh je na straně života. Život ve vši rozmanitosti dává a chrání. V Kristu, který přišel, „abychom život měli“, završuje to tady naplno poprvé vyslovené: „Už nikdy nezhubím!“ Tento skvělý vrchol má příběh o potopě.

Jan Nohavica

Pokračování příště

Církuje u nás i ve světě

DĚTSKÉ BOHOSLUŽBY V HOŘICÍCH

Vše začalo před jedenácti lety, když se na evangelickou faru po odchodu prozatím posledního faráře přistěhovala rodina Gabriely a Josefa Cardových. Blížily se Vánoce a Gabriela přišla na staršovstvo s návrhem nacvičit a uspořádat jednu adventní neděli dětské bohoslužby, na kterých by vystupovaly jen školní děti. Za pomoci vlastních dcer a dalších dětí z místního sboru Českobratrské církve evangelické, a v některých letech i za spoluúčasti dětí z římsko-katolické a husitské církve, se vždy dala dohromady alespoň malá skupinka dětí, která byla ochotná nacvičovat a pak na čtvrtou neděli adventní v modlitebně ČCE na Husově ulici i vystupovat.

Poprvé to byl vánoční příběh broučků v pásmu podle Jana Karafiáta. Další rok byla na programu hra Hvězda a po ní následovaly hry Pavla Juna Vlak Boží a hra od Ludka Rejchrt... a pak přicházely další hry.

Každý rok se zdá, že „letos už to bylo naposledy, příští rok už žádné děti nebudou mít zájem". Dnešní děti mají přece tolik možností vyžití a využití volného času. Ale vždy se najde alespoň malá skupinka „herců a hereček", kteří před širokou škálou nabídek dají přednost účinkovat v modlitebně. Tím sobě, ale i ostatním, přibližují vánoční zvěst, která znovu a znovu oslovuje posluchače a účastníky bohoslužeb.

A tak i letos účinkovalo v pásmu Lydie Cejpové několik dětí za doprovodu písni na klavír.

Za tím vším stojí po celou dobu deseti let organizátorka, režisérka, učitelka a dobrá duše farního sboru Gabriela Cardová, neboť i ona tomu věnovala svůj volný čas, často i na úkor své rodiny, kterou pravidelně do těchto projektů zapojovala.

Děti, které vystupovaly v prvních letech, jsou už dnes dospělé a studují. Věříme, že pro ně toto účinkování mělo smysl a že si občas vzpomenu. Neboť vánoce jsou výpovědí o tom, že Bůh na každého z nás myslí, hledá nás a v Ježíši Kristu, který přišel na tento svět, se vydal na cestu za každým z nás...

Za staršovstvo sboru ČCE v Hořicích Oldřich Nekvinda

WIELGUSŮV PŘÍPAD ROZZLOBIL PAPEŽE

(Řím, 12. ledna 2007 – ENI) Týden poté, co arcibiskup Stanislav Wielgus rezignoval na svou funkci, se v Římě ozývají hlasy, že aféra vážně otřásla polskou katolickou církví. Arcibiskup Wielgus se překvapivě vzdal funkce, do které byl jmenován krátce před slavnostním uvedením do úřadu arcibiskupa. Příčinou jeho rezignace bylo obvinění ze spolupráce s komunistickou státní bezpečností. Římské noviny La Republica přinesly informace o tom, že papež Benedikt XVI. se velmi rozzlobil na ty, kteří mu zatajili informace o Wielgusově spolupráci se státní bezpečností.

KŘESŤANÉ V INDII ŽÁDAJÍ VLÁDU O PŘEZKOUMÁNÍ ZÁKONA O PŘESTUPECH *(Thrissur, Indie, 10. ledna 2007 – ENI)* Křesťanské skupiny v Indii kritizují části zákona, který zakazuje změnu náboženství. Zákon, který platí na severu Indie ve státě Pradeš, prosadila Národní kongresová strana Indie a vyšla jím v ústretu malé, ale extremistické hinduistické menšině. Ekumenická rada církví Indie se proto obrátila na federální vládu Indie, kterou vede právě Národní kongresová strana. Ve své žádosti naléhají na vládu, aby zastavila provádění zákona.

NĚMEČTÍ POLITICI CHTĚJÍ PŘÍSNĚJI SLEDOVAT SCIENTOLOGY *(Berlín, 13. ledna 2007 – EPD)* Politici v Německu se bez ohledu na stranickou příslušnost shodují v tom, že je potřebné přísněji sledovat aktivity scientologické církve. Tato organizace totiž minulou sobotu v Berlíně otevřela svou novou centrálu. Zajímavé je, že otevření se obešlo bez velkých protestů a svůj nesouhlas vyjádřilo jen několik občanů s transparenty. Podpředseda spolkového sněmu Wolfgang Thiese veřejně navrhl, aby úřad na ochranu ústavy prověřil, zda v tomto případě není třeba posílit sledování situace. „Scientologie není náboženským společenstvím ani církví, ale velmi dobře strategicky promyšlená podnikatelská organizace," řekl Thiese.

RUSKÁ PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV ODMÍTÁ JUŠČENKOVY PLÁNY *(Moskva, 18. 1. 2007 – ENI)* Ruská pravoslavná církev vyjádřila svůj nesouhlas s nedávnými výroky ukrajinského prezidenta Viktora Juščenka. Ten totiž prohlásil, že země potřebuje výbor, který se bude věnovat sjednocení církví působících na Ukrajině a jeho úlohou bude překonat tisícileté rozdíly mezi jednotlivými tradicemi. Tato myšlenka není ze strany prezidenta Juščenka žádnou novinkou. Už v minulosti avizoval, že chce v zemi vytvořit jednotnou národní ukrajinskou křesťanskou církev. Stanovisko ruské pravoslavné církve zveřejnila agentura Interfax.

Ekumena vo svetě 3 a 4/2007

Polemika

Se zájmem jsem četl článek bratra Drápala „Stalo se nedávno ," v KJ 2/2007. Myslím však, že bratr Drápal opomenul zdůraznit trojí: Předně, že evangeliem odpuštění nebyl smazán rozdíl mezi dobrým a zlým. Naopak, Ježíš nám v tomto ohledu dokázal svými nároky život značně zproblematizovat. Zadruhé se nedomnívám, že spoléhat na Boží milost můžeme tak samozřejmě, že už si své hříchy můžeme odpouštět „samoobslužně",- tedy sobě sami. A konečně bych se bál pokládat hřích za kategorii pouze teologickou, - bez zřetele na jeho pozemské dopady. Dobro a zlo jistě nejsou k tomu, abychom se jimi navzájem tloukli po hlavách. Ale rozdíl zůstává. A je někdy velice konkrétní a pozemský. A často i subtilní. A je na nás, abychom to rozeznávali a ne bagatelizovali.

Ilja Herold

Chrámsvatého Víta je gotiky chlouba

Ekumenický rozhovor mezi evangelíkem a katolíkem

E: V současném majetkovém sporu mezi naším státem a římskokatolickou církví o vlastnictví chrámu sv. Víta zůstáváme my evangelíci nezávislými pozorovateli. Snad bychom mohli být svým nezaujatým přístupem nápomocni k lepšímu porozumění celému problému. Tedy především: Má vůbec smysl přít se o majetek, když podle žalmisty „Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kteří na něm bydlí" (Ž 24,1 ?

K: Musíme rozlišovat: Žalmy, to je poezie, tak to viděl básník. Ovšem v katastru nemovitostí Hospodin jako vlastník zapsán není.

E: Co z toho katolíci budou mít, bude-li katedrála jejich vlastnictvím?

K: Hlavně starosti; s majetkem jsou vždycky starosti.

E: Písmo praví: „Netrapte se žádnou starostí" (Fp 4,6). Proč si dělat starosti, když nemusíme?

K: Nemáme si dělat starosti, co budeme jísti, píti a čím se budeme odívatí (Mt 6,13). Ale o kostely se starat musíme, jinak nám spadnou

na hlavu. Kostel je vizitkou církve. Zanedbaný kostel svědčí o špatném stavu farnosti. Naopak na udržovaném kostele spočine naše oko se zalíbením.

E: Jistě, pokud jde o naše lidské oko. „Člověk hledí na to, co je před očima, ale Hospodin hledí k srdci" (1S 16,7). Jak se asi na kostely dívá Pán Bůh?

K: Dívá se shůry, takže vidí střechu. Je důležité, aby střecha kostela byla v pořádku. Když někde zatéká, tak to je začátek konce. Střecha je základ.

E: Je kostel základem církve?

K: Kostel stojí na zemi, církev stojí na Kristu. Ale v kostele je Kristus přítomen skrze tělo a krev Páně.

E: Jáhen Štěpán kdysi řekl, že Pán Bůh nebydlí v chrámech udělaných lidskou rukou (Sk 7,48).

K: Jáhnové nejsou v této věci směrodatní a také nemohou proměňovat. Každý kostelník ovšem ví, že uprostřed oltáře je svatostánek a v něm ciborium, nádoba s proměněnými hostiemi, které tam zbyly od

Ohrožuje islám západní civilizaci?

Dokončení ze str. 1

života a myšlení natolik splývají se svým sekularizovaným okolím, že se není proč divit, když muslimům stoupá sebevědomí.

Milí přátelé, nyní mi dovolu te citovat tři autory, kteří se kompetentně zabývají tématem, které jsme si dnes zvolili, a pak předložím své tři krátké teze. Prvním z těchto autorů je Frederick Denny, jehož kniha **IS-LÁM A MUSLIMSKÁ OBEC** vyšla v nakladatelství Prostor v roce 1998. Poslyšte tyto postřehy amerického autora: Daleko častěji pobyt na Západě muslimy utvrzuje v jejich víře, zřídka kdy zbloudí a přijmou cizí způsoby. (157) Proč? Horliví muslimové považují materialismus a konzumní způsob života za jistý druh modloslužebnictví. (155)

A teď citace jiného autora, tentokrát českého. **Pavel Barša** ve své knize **ZÁPAD A ISLAMISMUS** (2001), která vyšla v CDK hned po teroristických útocích na newyorská dvojčata, shrnuje svůj argument do této věty: Základní tezí této knihy je, že Amerika od začátku konfliktu osciluje mezi přijetím Bin Ládina scénáře a úsilím o prosazení scénáře alternativního, v němž proti sobě již nestojí Západ a islám, ale nábožensky pluralitní civilizace a hrstka zvrhlých fanatiků. (153).

Můj komentář: Barša varuje Západ před tím, aby přistoupil na hru, kterou rozehrála Al Kaida. Tato hra je jednoduchá. Teroristické útoky pod hlavičkou islámu mají přivést obě civilizační seskupení – islámské a západní - do konfliktu. Teroristé by se rádi stali mluvčími těch prvních. Jejich snahou je eskalovat napětí a interpretovat islám jako hrozbu Západu. Jejich místo v islámské společnosti je za normálních okolností marginální. Ale frustrace spojená s podivnou válkou v Iráku - a tím už doříkám to, co Barša v roce 2001 napsat nemohl - vliv teroristů uvnitř islámu posilují. Nejsou to však primárně náboženské zdroje, které vyvolávají militantní reakce, ale kulturně-sociální ponížení. K nim patří i docela naivní export demokratických pravidel společností, které

na ně nejsou připraveny. Válka v Iráku byla vedena pod hlavičkou demokratizace Iráku. Taková snaha po implantování systému, který nemá v tamní půdě žádné kořeny, však může vyvolat pravý opak. Nikoli ustavení řádu, ale chaos, rozvrat a občanskou válku. Tedy situaci, ze které profitují jedině teroristé a výrobci zbraní, nikdo jiný.

A nyní bych chtěl uvést třetího autora, jímž je izraelský spisovatel **Amos Oz**. V jednom svém přeloženém novinovém článku z doby amerického útoku na Irák, článku, který žel nemohu citovat, neboť jej již nemám k dispozici, Oz argumentoval, že nejlépe si s muslimskými extremisty poradí umírnění muslimové. Tato myšlenka se zdá až triviální, ale po hlubší reflexi vysvitne, že není k dispozici jiné schůdné řešení. Západ by se neměl třást před islámem, ale měl by rozkopávat podhoubí, z něhož se živí terorismus. Jestliže budeme islám pokládat za nebezpečí, uvrhne tím mnoho umírněných muslimů do tábora teroristů.

Svůj vlastní pohled v této věci, aniž bych citoval jiné autory, bych formuloval do těchto vět: Naše západní civilizace je plna vnitřních rozporů, které ji mohou natolik oslabit, pokud ji nezničí úplně, že vnější tlaky ji prorazí pak již snadno. Stavění plotů mezi Západem a světem islámu není pro Západ ani pro muslimy řešením zásadním. Zásadní řešení je jediné takové řešení, které je výhodné pro všechny. To tkví v postupném vytváření jedné ekologicky i eticky udržitelné planetární civilizace, která bude sestávat z rozličných kulturních seskupení a náboženských systémů. Tento cíl by měl být jasně deklarován. Jak k němu dojít, to je pak otázka konkrétních rozhodování v konkrétních situacích. Žijeme v technicky globalizovaném světě. Buď nám naše náboženství pomohou překonat kulturní rozpory tohoto našeho globalizovaného světa, anebo se stanou solí zmařenou. Náboženské střetávání přece nemusí vést ani k fatálnímu konfliktu ani k mdlému synkretismu, nýbrž ke zdravé soutěži. Náboženství by se

mše svaté. Tak je Kristus stále přítomen uprostřed své církve. Proto kostely patří církvi, včetně chrámu sv. Víta v Praze na Hradčanech.

E: Jenže lidé to vidí jinak. Myslí si, že katolická církev touží po majetku a bohatství. Připadá jim, že je málo svatá a že se neliší od ostatního světa. Pán Ježíš řekl, že snáze projde velbloud uchem jehly nežli bohatý do Božího království (Mt 19,24). Platí to také o bohaté církvi?

K: Církev je předvojem Božího království na zemi. Těžko si představit, jak by mohla být z něho vyloučena. Vždyť právě jí jsou svěřeny klíče nebeského království (Mt 16,19). Tím spíše jí náleží klíče od chrámu sv. Víta a správně by měla mít i všechny klíče od klenotnice.

E: Očekává církev nějakou pomoc od státu, pokud jde o svatovítský chrám?

K: Zatím ne. Snad jenom v případě, že by někdo ukradl korunovační klenoty.

Zaznamenal

V. Hajský

měla srovnávat na poli ducha, nikoli na válečném poli. Ten, kdo sáhne k násilí – ať už fyzickému nebo verbálnímu, prozrazuje vlastní slabost a nezralost.

A nyní předkládám své tři teze:

1. Křesťané a muslimové mají v tomto světě obzvláštní odpovědnost, neboť patří ke dvěma nejpočetnějším náboženstvím světa. Je třeba najít cesty ke vzájemnému poznávání a dílčí spolupráci, nikoli tyto cesty uzavírat.

2. Křesťané na Západě mají nesmírně těžký úkol vnést evangelium do svého teritoria jakoby podruhé. Po vlně odnáboženštění je třeba se znovu pokoušet připravovat půdu a semínka evangelia rozsévat. Nejen v hloučcích marginalizovaných křesťanů, ale s co největším rozsahem. Jen duchovně silné a sebevědomé křesťanství může Západu pomoci a zároveň se může stát pro muslimy respektovaným partnerem.

3. Z toho tedy vyplývá, že jedině křesťané na Západě v součinnosti s muslimy kdekoli na světě mohou zabránit tomu, aby došlo ke konfliktu mezi islámskou a západní civilizací. Jedině oni mohou tento střet eliminovat či alespoň zmírnit a nastavit s muslimy pravidla plodného kulturně-náboženského soužití. Na otázku, jestli islám ohrožuje Západ, odpovídám: Nikoli. Teroristé by si velmi přáli, abychom to takto vnímali. Přejímat jejich scénáře znamená podporovat konfrontaci, která vůbec není nutná. Největším ohrožením Západu není islám, ale vyvětralé a povadlé křesťanství. Z tohoto závěru vyplývají úkoly pro každého z nás. Úkoly, jejichž hlavní společný jmenovatel je nezbytnost resuscitovat v Evropě křesťanskou pospolitost. Nadějeme se, že dosud nezemřela, ale spí, a jen potřebuje slyšet uzdravující slovo lékaře lidských duší: TALITHA KUM (Mk 5, 41), „děvče, pravím ti, vstaň".

(Původně byly tato zpráva i celý příspěvek br. Zikmunda uveřejněny 15.11.2006 na <http://www.evangelickytydenik.cz>)

Světový den modliteb 2007

Stalo se už tradicí, že se v řadě našich sborů scházejí věřící první pátek v březnu, aby podle liturgie, kterou připraví ženy z některé země, sloužili bohoslužbu a prosili společně Boha za problémy, které daná země má. Sbírka, kterou při bohoslužbě vykonají, pak pomůže některý problém prakticky odstranit. Tak např. loni připravily program ženy z Jihoafrické republiky, kde velkým problémem je onemocnění AIDS, které se stále v této zemi šíří. Naše náboženské obce se připojily k věřícím z dalších církví; společně pak poslali na konto Světového dne modliteb 100 000 Kč, které by měly pomoci financovat léčbu hlavně dětem a těhotným ženám .

Letošní modlitební setkání se uskuteční 2. března nejen u nás, ale ve více než 170 zemích celého světa, které jsou sdruženy ve Světovém dnu modliteb - nejstarší celosvětové ekumenické organizaci. Program tentokrát připravily ženy z Paraguaye. Protože jde pro mnohé z nás o zemi velice vzdálenou a málo známou, zmíním několik základních údajů.

República del Paraguay sousedí s Argentinou, Bolívií a Brazílií. Je velká asi jako Francie a má 6,3 miliónu obyvatel, i když vykazuje největší přírůstek z celé Jižní Ameriky. 40 % obyvatel je mladších 15 let.

Země se dělí na dvě části - západní suchou Chaco (čti Čako) - zahrnující 60 % území, a východní lidnatou, vlhčí - řeka Paraná. Ta také odděluje stát Paraguay od Brazílie a Argentiny. Řeka protíná zemi od severu k jihu a tvoří součást největší světové ekologické rezervace "Pantanal", která zasahuje i do Brazílie. Na řece Paraná jsou dvě velké vodní elektrárny - Itaipu (donedávna největší na světě) a Yacireta. Řeka také tvoří rezervoár vody, který pokrývá 80 % spotřeby v Paraguayi.

K přírodním divům patří nedaleké vodopády Iguazú, jejichž vody padají do hloubky 72 metrů (UNESCO označené jako "dědictví lidstva") nebo méně známé vodopády Moconá v oblasti Chaca (hloubka 60 metrů).

Na listinu UNESCO mezi "světová dědictví lidstva" patří také pozůstatky (často ruiny) tzv. jezuitských redukcí. Jsou to zbytky po jezuitském státu, který tady byl v letech 1649 - 1767. Když první jezuité začali počátkem 17. století podél řek pronikat do pralesů Paraguaye, zdálo se zprvu, že jakákoli misijní činnost je

vyloučena, neboť indiáni se vždy bázlivě stáhli. Kněží si však brzy všimli, že když na svých lodkách zpívali duchovní písně, hned se tu i tam domorodci vynořovali z houštin, naslouchali jim a dávali najevo, že v tomto zpěvu nacházejí obzvláštní zalíbení. Nyní mohli misionáři užasle naslouchajícím indiánům vysvětlit v jejich mateřštině, co zpívali. Vzbudili takový zájem, že indiáni je zvali do jejich lesů a stepí, aby tam zpívali před starci a vysvětlovali jim smysl písní. Dostali se tak až do krajů, kam dosud žádný Evropan nevkočil, kde Guaraníové a Chiqui-tos žili uprostřed nedotčené přírody. Domorodci měli dětinskou, důvěřivě přátelskou povahu, a tak už první misionáři, kteří se k nim dostali, hlásili, že viděli "dvakrát sto tisíc indiánů, kteří jsou vhodní pro království Boží".

Indiáni se záhy sami začali pokoušet hudební cvičení misionářů napodobovat a pod jejich vedením se s velkým nadšením učili zpívat i obtížné vícehlasé chorály.

Zpočátku se vlastně struktura tohoto vznikajícího státu vytvářela díky hudbě, neboť indiáni, kteří do té doby žili rozptýleně v lesích, se v neposlední řadě stále více sdružovali právě kvůli zpěvu. Nejprve se spojilo několik rodin kmene Guaraní ve vesnici, již dali jezuité název Loretto. Krátce nato vznikly i další indiánské obce – San Ignatio, Itapua a Santa Anna. Z těchto počátků indiánských vesnic pak vznikly tzv. paraguayské redukce, které brzy zahrnovaly rozsáhlá území dnešních států Argentiny, Paraguaye, Uruguaye, Chile, Brazílie a Bolívie. V době rozkvětu této zvláštní říše existovalo celkem 131 těchto redukcí a v každé z nich žilo 3 – 6 tisíc lidí. Obyvatelstvo celé země se tehdy odhadovalo na 140 tisíc osob. Jezuitům se podařilo na základě správného pozorování schopností a slabin indiánů vybudovat stát odpovídající všemu, co si kdy utopisté vysnili o komunistickém uspořádání ekonomiky: společné vlastnictví výrobních a spotřebních prostředků, odstranění peněžního hospodářství, rovnost všech občanů, likvidace jakékoli materiální bída, zabezpečení starců, nemocných, vdov a sirotků, všeobecná pracovní povinnost a osmihodinový pracovní den, státní výchova dětí, svobodná volba povolání.

Z hlediska techniky správy odpovídal tento indiánský stát nejmodernějším demokratickým požadav-

kům, neboť občané zde nebyli utlačovanou masou ovládanou autokratickými úřady, ale svoboda občanů byla omezena jen potud, pokud to vyžadovaly zájmy celku. Svobodně volení domorodí úředníci této republiky nebyli ničím jiným, než nezištnými orgány veřejného blaha. Kolonizace však způsobila, že redukce byly zničeny, kněží vyhnáni a indiáni zčásti pobiti a zčásti vyhnáni zpět do pralesa. Dnes představují tu nejhudší dvouprocentní menšinu. Český výbor Světového dne modliteb rozhodl, aby výtěžek letošní sbírky byl věnován na podporu vzdělávání indiánských dívek v zemědělské škole v Curuguaty. Sestry ze Slovenské republiky se chtějí také přidat. Curuguaty leží ve východní části Paraguaye. Zemědělská škola CEFA (Centro Educativo Familiar Agricola) byla založena v roce 1992 misionáři ze řádu steylerů. Škola patří do farnosti San Isidro Labrador s více než 90 tisíci příslušníky, vesměs zemědělci. Farnost tvoří asi 15 vesnických komunit se 130 kaplemi v okruhu asi 100 km. Přístup je zpravidla jen polními cestami.

Škola nabízí vzdělání mladým lidem z rodin drobných zemědělců, většinou indiánských míšenců nebo indiánů. Obvyklý počet dětí v rodinách je 6 - 9, rodiny obhospodařují 10 - 30 hektarů půdy. Záměrem je poskytnout nové generaci znalosti a schopnosti hospodařit tak, aby se rodiny na půdě užívaly a nebyly ji nuceny opouštět. Žáci se učí základům solidární ekonomiky a principům sdružování v družstvech, protože jen tak mají šanci obstát proti velkým firmám. Žáci si také doplňují všeobecné vzdělání vyšších ročníků, včetně výuky náboženství. Část příjmů získává škola prodejem produktů, které pěstuje na 110 hektarech vlastních pozemků (zeleninová zahrada, stromová školka, rostlinná produkce, včelařství, lesní hospodářství, zpracování dřeva i chov dobytka). Na polovině pozemků je ponechán prales, kde se žáci učí využívat jeho zdrojů, aniž by ho poškozovali.

Pokud budete mít zájem uspořádat společné modlitební setkání a pomoci tak chudým indiánským dívkám, můžete se obrátit na Alenu Naimanovou z Rychnova nad Kněžnou (tel.: 494 534 854), která ráda pomůže.

Materiály najdete i na www.cesh.cz.
Podle materiálů SDM zpracovala:
Helena Noemi Bastlová

Na ekumenické bohoslužbě kázal kardinál Miloslav Vlk

Charta Oecumenica podepsána

V pondělí 22.1.2007 se v rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů uskutečnila slavnostní ekumenická bohoslužba, při které byla podepsána Charta Oecumenica. Modlitebna Církve bratrské v Soukenické ul. v Praze 1 byla velmi pěkně početně naplněna, i když více zájmu než členové církví projevovali jejich představitelé, duchovní a studenti teologie (zvl. z katolické strany). Poněkud nezvyklý na naše poměry byl i zájem fotografů.

V pečlivě připraveném programu, který vedl předseda Rady CB a Ekumenické rady církví P. Černý, se vystřídali zástupci všech zúčastněných církví ve čtení Pisma a modlitbách. Kázáním posloužil kardinál M. Vlk. Sejití bylo oživeno společnými písněmi za doprovodu varhan, vedením hudební skupinky či místním smíšeným sborem.

Vlastní akt podpisování uvedl biskup starokatolické církve D. Hejbal. Je dobré připomenout, že Charta Oecumenica je společné vyjádření členských církví Konference evropských církví (sdružující většinu pravoslavných, reformovaných, presbyteriánských, starokatolických a svobodných církví...) a Rady evropských biskupských konferencí (katolické církve) a jejím vyjádřeným záměrem je: «uchovávat a rozvíjet naše vzájemné rostoucí společenství. » Charta sama však není nic víc a nic méně než „společný závazek k dialogu a ke spolupráci, nemá žádnou církevně-právní závaznost." Proto je otázkou, nakolik se stává něčím více, než řada křesťanů již dlouho pociťuje anebo i koná, aniž by k tomu měli „oprávnění" z vyšších církevních míst. Že je těžké si představit nějakou změnu např. v prožívání eucharistického společenství, když budou předně platit stávající výklady a praxe jednotlivých církví, je nasnadě. Takto např. Apoštolská církev vyjádřila, proč se tohoto projektu nezúčastní. Představitel Jednoty bratrské se na shromáždění nedostavil.

Celkově vyznělo shromáždění radostně a jeho motto: « Kristovo světlo září nade vším », podpořené zapalovanými svícemi, může a má být povzbuzením do všelijakých ponurých období, která jsou před námi.

Bohumil Kejř

Vyjádření k podpisu "Charta Oecumenica" aneb – kam se žene "křesťanská" Evropa

K podpisu dokumentu Charta Oecumenica nám poslal Petr Novotný (předseda Vinice Cheb o. s.) kritický dopis, z něhož vyjímáme část týkající se tzv. eucharistického společenství.

V článku II. odst. 5 se mluví o bolestném

.... je zde napsáno:
Zavazujeme se,
- jít vstříc cíli, kterým je eucharistické společenství.

Vysvětlení: "Eucharistické společenství", jak zajisté víte, je společné přijímání večeře Páně. Římskokatolická církev jednoznačně zamítá vysluhování večeře Páně příslušníkům jiných církví. Římskokatolická církev neuznává ani mnohé křty, které praktikuja řada protestantských sborů. Je vylouče-

znamení rozštěpenosti mezi mnohými křesťanskými církvemi a tímto znamením je právě absence eucharistického společenství, tedy společného přijímání večeře Páně.

red

čení o tom, že ONI jsou tou jedinou pravou církví. Kdyby Římskokatolická církev toto své učení změnila, podkopala by své vlastní základy, na kterých stojí. To se nikdy nestane. Jak je tedy možné si vykládat tuto prapodivnou větu o cíli, kterým je eucharistické společenství, z pera katolické církve, když z hlediska základního učení a dogmatiky katolické církve není žádné eucharistické společenství se členy jiných církví (kromě Pravoslavné) vůbec možné. Jak tedy

můžeme jít k tomuto společnému cíli? Jak můžeme přijmout takový závazek, anebo lépe řečeno, k čemu se vlastně zavážeme, když tento závazek podepíšeme?

NA TUTO OTÁZKU EXISTUJE POUZE JEDNA JEDINÁ LOGICKÁ ODPOVĚĎ, která je jasná jako matematická rovnice. Svým podpisem se nevědomky zavazujeme k tomu, že dříve nebo později my, členové nekatolických církví, splníme podmínky pro udělení večeře Páně, které jsou dány katolickými směrnicimi a to je buď:

1. stát se členem Římskokatolické církve, anebo
2. (dále výňatek z dokumentu „Společenství ve svátostech s křesťany jiných církví“):

Ve všech případech musí žadatel o

udělení svátosti splňovat současně tyto čtyři podmínky :

a) nemůže dosáhnout této svátosti u udělovatele své církve či církevního společenství (v případech uvedených pod bodem 2 se jedná o nemožnost morální),
b) sám o to požádá,
c) ohledně svátosti, kterou touží přijmout, projeví katolickou víru,
d) je řádně připraven.

Zdá se vám to přehnané? Ani v nejmenším! Římskokatolická církev, jak jsem již zmínil, je stále v postoji a v nezvratném přesvědčení, že ONA je tou jedinou pravou církví. Na protestantské církve pak pohlíží jako na odpadlíky, které je potřeba získat zpět do lůna té jediné pravé Matky církve.

Síla myšlenky askeze a chudoby se vzpomínkou na prof. Amedea Molnára

V dějinách křesťanské církve se ne jednou objevila myšlenka askeze a chudoby s nárokem, že pochopila lépe než církev, co je na křesťanství rozhodující. Není naším úkolem polemizovat s tímto nárokem nebo přinejmenším ukázat na jeho přemrštěnost, což je při srovnání se zvěstí Nového zákona nesporné, ale říct nahlas, že je to myšlenka dobře novozákonní, i když ne rozhodující. Nicméně způsobila v dějinách církve velké změny. Byla vlastní příčinou pádu církve jako instituce v pozdním středověku a zničila mocenské nároky papeže. V těžké době (12. a 13. století) se křesťanská zbožnost vtělila do myšlenky askeze. Jí se nejprve podařilo osvobodit církev od cizích vlivů, od světa. Sotva se však církev vnějšně vlivu světa zbavila, začala mu vnitřně podléhat. A když se papežství a církev spřátelily se světem, asketická myšlenka a zbožnost se obrátily proti církvi. Snažily se vrátit ji zpět na cestu zbožnosti, čistoty a chudoby. Teprve když je papež a církev neuposlechli, oddělily se od nich a začaly svéprávně žít a organizovat se. Tak vznikla hnutí a organizace katarů a valdenských, které církev označila za kacíře hodné pronásledování a smrti.

Sem se mi vkradla vzpomínka na profesora Amedea Molnára, našeho vynikajícího církevního historika. Ten vydal v roce 1985 ve Vyšehradě knihu o cestách reformace pod názvem Na rozhraní věků. Tam pojednal o teologické cestě Jana Husa, Bedřicha ze Strážnice, Ivana Stojkoviče, Martina Luthera, Huldrycha Zwingliho a Jana Calvina. Historik Josef Polišínský ve své recenzi vyslovil přání a očekávání, že Amedeo Molnár nám napíše historii kacířů, sektářů, v nichž spíše než v oficiální církvi žila původní křesťanská myšlenka chudoby. Molnárův pracovní plán, už tak zpožděný o několik let (jak mi řekl) přerušila náhlá smrt v lednu 1990. Tak jako se nenašel nikdo, kdo by jej nahradil jako strážce reformačního výkladu Písma, neozval se ani z fakulty církevních dějin nikdo, kdo by chtěl uspokojit přání profesora Josefa Polišínského.

a napsat dějiny křesťanských sektářů - kacřů.

Z pera Amedea Molaara se nám dostalo už roku 1973 vypsání dějin valdenských kacřů pod názvem *Valdenští*, evropský rozměr jejich vzdoru. Vydavatelství Kalich k tomuto vydání připojilo roku 1991 druhé, rozšířené vydání. Jak řečeno, Molnárovi nebylo dopřáno častěji napsat dějiny kacřů, o nichž třetí lateránský koncil prohlásil, že "se valem rozmohli v Gaskoňsku, v okolí Albi, Toulouse, které jedni nazývají katary, druzí patariny a třetí paulikiány, a protože tam všude veřejně hlásají bludy a hledí získat na svou stranu prosté posluchače, prohlašujeme je za vyobcované z církve i s jejich ochránci a přechovávající. Všem nařizujeme, aby se s nimi přestali stýkat. Zemřou-li ve svém hříchu, nechť za ně není sloužena mše a křesťanský pohřeb buď jim odepřen."

Jméno katarů pochází z řečtiny: *katharos* je čistý, odtud kacř, německý *Ketzer*. Zdůrazňovali životní závažnost novozákonního evangelia, požadujícího čistotu. Dali se však okouzlit dualistickým pohledem na svět a jeho děje, které viděli jako soupeření mezi dobrem a zlem, světem a tmou a zejména mezi duchem a hmotou. Asketicky umrtvovali tělo, zdržovali se masa a sexu, pokládali dokonce za neblahé, že se vůbec narodili. Neměli zájem o svět. Žili v chudobě. Zvláště ideál apoštolské chudoby jim získával celé zástupy, takže v šedesátých letech 12. století "zachvátili jako rakovina celý kraj toulouský a Gaskoňsko". Ve dvojicích mužů nebo žen se vydávali na cesty, aby zvěstovali evangelium především chudým, pro něž organizovali i okružní peněžní sbírky.

Nespokojili se pouhým kázáním chudoby a mravní obrody, ale dokládali své slovo osobním příkladem: chodili bosí a nic nevlastnili, nazí následovali náheho Krista. Tímto postojem tvrdě kritizovali mnohé zástupce církve, kteří se pohodlně zabydleli v majetku. Vy-

tykali jim, že kází vodu, ale sami pijí víno. Od nich pak nechtěli přijímat naučení ani svátosti. Vytvořili si svou vlastní církevní strukturu, pokládali se totiž za "Boží církev", spravovanou tak, jak bylo v církvi obvyklé, od biskupů po diakony. Nadřízenou instancí, která by bděla nad jednotou jejich učení a vydávala dogmata, neměli. Ježíš Kristus by pro ně učitelem Pravdy, která osvobozuje od zlého. Nikoli Kristovou smrtí na kříži, nýbrž křtem a životem podle Kristova učení dosahovali vykoupení.

Jejich první diecéze se vytvořila kolem města Albi, blízko Pyrenejí. Podle toho jsou nazváni Albigenští. Jádrem jejich sborů byli "dokonalí", kteří se jimi stali obřadem útěchy (consolamentum), který jako křest z Ducha nahrazoval a převyšoval křest církevní. Ostatní se jim zpovídali a přijímali od nich rozhrěšení polibkem míru. Po vzoru apoštolů dobývali si chléb prací svých rukou. Své evangelium šířili jen evangelickými způsoby a prostředky. Kritizovali zbohatlou církev: svou chudobou ji vyzývali, aby se spolehla na pouhou moc Slova.

To už se církev chystala na křížáckou válku proti nim. Záminkou se jim stala vražda papežského legáta v lednu 1208. "Bojujte proti kacířům rukou násilnou a ramenem vztaženým s větším ještě klidem svědomí, než s jakým vedeme válku se Saračeny, protože kacíři jsou nebezpečnější," tak ujišťoval papež bojovníky. Toto tažení trvalo celých 15 let. Albigenké kacířství bylo vymýceno. Do čtyř let papež Řehoř IX. založil inkvizici, která tento postoj a zkušenosti prohloubí, domyslí a prověří praxí: kdo se nechce obrátit, buď zničen! Církev už není společenství věřících, ale kněžská vláda nad dušemi i těly. Kariérista a mnich Walter Map příznačně vyjádřil obavy své církve z katarů: "Připustíme-li je, sami budeme vyhnáni."

Katolické Evropě se podařilo s albigenstvím skoncovat. Výzva plynoucí z jejich askze a chudoby však nadále trvá.

Josef Veselý

Vzpomínka na bratra Svobodu

23. listopadu 2006 se heřmanoměstský sbor rozloučil s bratrem Čeňkem Svobodou, bývalým dlouholetým kurátorem sboru. Bratr Svoboda se narodil před téměř 92 lety v nedalekých Turkovicích a již po škole začal pracovat v Heřmanově Městci. Krátce po svatbě zde se svou ženou začali bydlet. Brzy se oba stali nedílnou součástí města i sboru, tehdy ještě kazatelské stanice. Bratr Svoboda se staral o vše potřebné a záhy se stal pokladníkem sboru. Výrazně se podílel na osamostatnění a založení heřmanoměstského sboru. Jeho rukopis je na mnoha důležitých dokumentech a jeho podpis je na většině listin a smluv, které sborový život a změny v něm provázely. Dlouhá léta sloužil ve sboru jako kurátor. Až do svého stáří býval pravidelným účastníkem bohoslužeb, sedával vždy v první řadě a byl oporou členům sboru i kazatelům. Jeho mysl mu dobře sloužila, i přes vysoký věk měl zájem o dění ve sboru, v mnohém byl pro nás pro

všechny vzorem, neboť jeho život, zvlášť po smrti manželky, byl těsně spjat se životem sboru.

Sestra farářka při rozloučení s ním vybrala text z první knihy Mojžíšovy 15. kapitoly, 1. verš: „Nic se

Takoví, jací

Tento obrat jste už určitě slyšeli. Pokud si nevybavujete kde, pomohu vám. V kostele. Patří totiž k oblíbeným modlitebním formulacím. Nejčastěji bývá zakomponován v prosbě: "Pane Bože, přijmi nás takové, jací jsme." Když jsem před lety slyšel tento výraz poprvé, udělal na mne dojem. Vnímál jsem ho jako výron odevzdanosti a pokory! Tento dojem se však každým dalším opakováním vytrácel. Současně ve mně vzrůstalo podezření, zda to, co se tváří jako výraz nejhlubší křesťanské pokory, ve skutečnosti není výrazem docela obyčejné náboženské prohnanosti.

Kdo prosí, aby ho Pán Bůh přijal

*neboj, Abrame, já jsem tvůj štít,
tvá přehojná odměna.”
Za jeho život děkuje Pánu*

staršovstvo sboru
Heřmanův Městec

Takoví, jací jsme

Tento obrat jste už určitě slyšeli. Pokud si nevybavujete kde, pomohu vám. V kostele. Patří totiž k oblíbeným modlitebním formulacím. Nejčastěji bývá zakomponován v prosbě: "Pane Bože, přijmi nás takové, jací jsme." Když jsem před lety slyšel tento výraz poprvé, udělal na mne dojem. Vnímál jsem ho jako výron odevzdanosti a pokory! Tento dojem se však každým dalším opakováním vytrácel. Současně se mně vzrůstalo podezření, zda to, co se tváří jako výraz nejhlubší křesťanské pokory, ve skutečnosti není výrazem docela obyčejné náboženské prohnanosti.

Kdo prosí, aby ho Pán Bůh přijal

takového, jaký je, ten si je vědom, že před Bohem nestojí zrovna v nejlepší kondici. V konfrontaci s ním na tom my lidé samozřejmě nikdy nejsme slavně. Přesto je však rozdíl, prosím-li: "Přijmi mě takového, jaký jsem", po tom, co jsem se pokusil být jiný, nebo točím náboženským mlynkem právě proto, abych se o nic pokoušet nemusel. Pán Bůh přijímá hříšníky. Ti bibličtí se k němu ovšem tímto způsobem nikdy nemodlí. Jejich prosba o přijetí jde vždycky ruku v ruce s vyjádřením touhy po změně. Tohle té současné oblíbené modlitební formulí chybí.

Emanuel Vejnar

Inzerce

ZUŠ PRAHA 7 přijímá žáky na obor
hra na varhany.
Kontakt pro bližší informace:
220 875 863, 220 876 945, 603 460 548,
zus.simackova@seznam.cz.

FS ČCE v JABLŮNCE hledá kazatele/ku. Byli bychom rádi, kdyby měl/a určitou zkušenost s prací v církvi, respekt k pluralitě zbožnosti ve sboru je podmínkou. K dispozici je rodinný domek se zahradou. Vztah k domu a zahradě je vítán. V místě je ZŠ i MŠ, v blízkosti jsou dvě větší města s dobrým spojením. Sborový majetek je dobře spravován. Bližší informace podá administrátor Daniel Heller (daniel.heller@evang-net.cz, 571 452 388, 777 342 910) nebo kurátor Dušan Tajzler (571 452 226).

DIAKONIE ČCE - STŘEDISKO KŘESŤANSKÉ POMOCI V PRAZE hledá pracovníci na pozici vedoucí terénní pečovatelské služby v Praze 8-Ďáblicích. Vzdělání v oboru sociální práce a řidičský průkaz je nezbytný. Kontaktní osobou je L. Roytová tel. - 777 734 071, strukturovaný pracovní životopis zasílejte na adresu: skp@diakoniece.cz

FS ČCE v LIBERCI nabízí pronájem bytu 1+1 v Masarykově ulici k rekreačním účelům. Výhodou je krásná lokalita, možnosti lyžování a kulturního využití. K dispozici jsou 3 lůžka, vlastní WC, sprcha, kuchyňský kout. Cena za den a noc: 1 os. 200 Kč, 2 os. 350 Kč, 3 os. 500 Kč, 4 os. 600 Kč, dítě do 3 let zdarma, od 3 do 15 let 50 Kč. Dále nabízíme pronájem kanceláře na Malém náměstí v centru Liberce. Rozloha 18 m², cena 3000 Kč měsíčně včetně energií.

Více informací na tel.: 482 713 044,
e-mail: liberec@evangnet.cz.

Pozvánky

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE zve na úterý 13. února 2007 do přízemí kláštera Emauzy (Praha 2, Vyšehradská 49) na besedu "Východní křesťanství v Africe, lidé a krajina". Úvodní slovo přednese RNDr. Václav Petříček z Botanického ústavu AV ČR. Začátek je v 17.30 h, předpokládaný konec do 19.15 h.

JNe

* * *

SDRUŽENÍ SAMUEL, BIBLICKÁ PRÁCE PRO DĚTI pořádá v Praze ve dnech 30. března - 1. dubna celostátní konferenci pro služebníky dětem. Hlavní téma konference je: **UVÁDĚNÍ DĚTÍ DO SLUŽBY**. Hlavními řečníky jsou: Heather Thompsonová (UK), Christine Jacksonová (UK) a Dennis Bavister (UK).
Konferenční poplatek 400 Kč, sleva pro manžele - dohromady 700 Kč.
Informace a přihlášky: Sdružení Samuel, Staroděvická 8, 160 00 Praha 6, tel./fax: 224 317 674, email: konference2007@samuelcz.com

Oznámení

Když v roce 1936 odešel na odpočinek chlebský farář J. Nešpor, nastoupil na jeho místo **František Štunc (7.2.1907-25.1.1965)**. V chlebském sboru pracoval dvacet osm let, až do své smrti. Zemřel náhle koncem ledna 1965 uprostřed práce na cestě domů. Znali jsme jej jako pastýře svěřených duší, který věděl o nemocných a zkroutěných, který je znal a potěšoval. V jeho povaze byla upřímnost, otevřenost a chyběla přetvářka.

Vladimír Kubíček
* * *

*Dne 27. ledna to bylo již 6 let, co nás navždy opustil náš milovaný manžel, tatínek, tchán a dědeček pan Stanislav Chvojka z Heřmanova Městce.
Vzpomeňte s námi.*

Za rodinu V. Holánová

NOEMI

www.noemka.com

Seznamka pro věřící všech věkových skupin (st. 18 let)
Podrobné informace vám zašleme poštou nebo e-mailem.

Adresa: Noemi, Na Mušce 1124,
534 01 Holice.

Tel/sms: 00420777222877,
e-mail: info@noemka.com

Bohoslužby

11. 12 2007

ČESKOBATRŠKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ
Branič, Modranská 118: 9.30 (1. n. rodinná, 3. n. VP) I. Rejchrt - **Dejvice**, Z. Wintna 15: 9.30 Huvar dec - **Horní Počernice**, Třebešovská 2101: 9.30 **Jarov**, U kněžské louky 9: 9.30 Plázavka **Kliment**, Klimentská 1: 9.30 Halamová - **Kobylisy**, U školské zahrady 1: 9.30 Erdinger nebo M. Rejchrt (každou 1. neděli v měsíci ekumenické česko-korejské bohoslužby + VP; 2. až 5. ne 11.30 korejské bohoslužby; kaz. Lee) - **Libeň**, U pošty 6: 9.30 Mazur - **Martin ve zdi**: 19.30 **Modřany**, Písková 6: 9.30 Šorm - **Nusle**, Žateckých 11: 9.30 Škeřková - **Radotín**, Na betonce 9.30 - **Salvátor**, Salvátorská 1: 9.30 - **Smíchov**, Nádobkové 8: 9.30 Mareš VP - **Spoiřov**, Donovalská 1862: 9.30 Bísek - **Strašnice**, Kralická 4: 9 Klinecký - **Střešovice**, n. Před bateriemi 22: 9.30 Pavel Pokorný - **Uhřetřev**, Husovo n. 378 **Vinohrady**, Korunní 60: 9.30 M. Zikmund **Vršovice**, Tulská 1: 9.30 Ort - **Žižkov I**, Prokopova 4: 9.30 Lange - **Žižkov II**, Čajkovského 10: 10.30 Strádal

EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V. v ČR
Nové Město, V Jiráčích: 9.30 Tillingner - 11.00 v anglickém jazyku: Krikava; večerní bohoslužby: středa 18.00

SLEZSKÁ EVANGELICKÁ CÍRKEV A.V.
Nové Město, U sv. Michala, V Jirchářích 15.00
 (každou druhou neděli v měsíci bohoslužba
 v polském jazyce): Kozusznik
BRATRŠKÁ JEDNOTA BAPTISTŮ
Vinohrady, Vinohradská 68: 10 Šolc ml., 18
 bohoslužby v ruštině - **Pankrác**, Na Topolce 14
 10 J. Gonda
OCHRANOVSKÝ SBOR (dříve JB)
Michle, kaple Domova Sue Ryder, bývalý mi-
chelský mlýn, Michelská 1: 9.30
CÍRKEV BRATRŠKÁ

Nové Město, Soukenická 15: 10 P. Grulich - **Žižkov**, Koněvova 24: 9.45 Kaleta - **Vinohrady**, Římská 43: 9.30 Mošner - **Smíchov**, Vrážova 4: 9.30 B. Matulík - **Mezinárodní sbor**, Peroutkova 57: 10.00 John Waldrop - **Horní Počernice**, Ve Žlábku 168: 9 a 19 Kloubek - **Dejvice**, Hotel Krystal, J. Martího 2: 10 Heczko - **Praha 4 - Jižní Město**, Dubnová 806: 17 Filip - **Praha 4 - Šeberov**, V Ládech 10.00 D. Javornický - **Praha 9 - Černý Most**, Stoliňská 2417/41b, 1: 17.00 hod. T. Grulich - **Zbraslav**, Praha 5, Zák. škola Nad Parkem: 9.30 Hart - **Praha 13 - Stodůlky**, Gymnázium J. Heyrovského, Mezi Školami 29: 10.00 M. Šrámek

EVANGELICKÁ CÍRKEV METODISTICKÁ

Nové Město, Ječná 19: 9.30 Procházková, VP - **Vršovice**, 28. pluku 15: 9.30 a 18 VP Botoš - **Strašnice**, Vilová 26: 10 Kuchyřka - **Horní Počernice**, Křovínova n. 12: 9.30 P. Hradský

CÍRKEV ADVENTISTŮ S.D. (sobota)

Vinohrady, Londýnská 30: 9 a 14 Cepl - **Dejvice**,
Zimunkova Wintra 15: 9,30 Čík - **Smíchov**, Pe-
řínková 57: 9 a 14 Žalud - **Spořilov**, Žilinská 4
9 a 14 Cepl - **Strašnice**, Vilová 26: 9 a 14 Hrdinka
- **Krč**, kaple v Thomayerově nemocnici: 9 a 14
Beneš

APOŠTOLSKÁ CÍRKEV
Praha 10 - Vršovice, budova ECM, 28. pluku 15
14.30

STAROKATOLICKÁ CÍRKEV
Rotunda sv. Kříže, ul. Karoliny Světlé: út 18 (s-
 kotarou pro mládež), ne 17 (Hejbal, Růžička,
 Husák) - **Kaple sv. Máří z Magdaly**, u Čechova
 mostu: ne 10 (Holeton, Růžička) - **Kaple sv. Ro-**
žany (pod Nuselskými schody): čt 18 (Tvrděk)

PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV
Katedrální chrám sv. Cyrila a Metoděje v Praze
 2, Resslova 9: so 17, ne 9 - Šuvarský - **Chrám**
Zesnutí Přesváté Bohorodice, Praha 3, Olšanské
 hřbitovy: ne 10 igumen Silvestr - **Modlitebna sv.**
Nikolaje, Praha 6, Rooseveltova 29: ne 10
 Koukale - **Chrám Zvěstování Přesváté Bohoro-**
dice, Praha 2, Na Slupi: ne 10 - Dandar, Stojka
 SHROMÁŽDĚNÍ ARMÁDY SPÁSY
Praha 5 - Smíchov, Lidická 18: 10.15 - **Praha 3**
Biskupcova 36: 10.00
BOHOSLUŽBY V ANGLIČTINĚ - Praha 5
Smíchov, Peroutkova 57: 10.30 (mezinář. sbor)
Kliment, Klimentská 1: 11 VP (anglickánské)
Vinohrady, Vinohradská 68: 11 (bapt.)
BOHOSLUŽBY V NĚMČINĚ Praha 1, **Martin**
ve zdi: 10.30

EVANGELICKÝ TYDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná
19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail:
ET.KJ@worldonline.cz
Řídí redakční zdeněk.
Redaktor: Mgr. Zdeněk Škrabal
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy
vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací,
ani neuchovává.
Celoroční předplatné 440 Kč, jednotlivé
číslo 10 Kč. Č.ú.: 1932069379 / 0800
Tiskne Grafotekna
Distribuci provádí společnost
*Mediaservis s.r.o., Zákaznické centrum,
Moravské nám. 12D, 659 51 Brno. Příjem
objednávek tel: 541 233 232, fax: 541 616
160, e-mail: zakaznickacentrum@media-
servis.cz, příjem reklamací: 800 800 890.
*A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24,
190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365